

Ρώσοι Νεομάρτυρες και ομολογητές:Επίσκοποι θυσιάζονται για το ποίμνιό τους

[/ Πεμπτουσία](#)

Ο αρχιεπίσκοπος Νικάνωρ

... Αφού εξετέλεσε με αυταπάρνηση το ποιμαντικό του καθήκον και συμπαραστάθηκε στις κρίσιμες αυτές ώρες στους συγκαταδίκους αδελφούς του, ο αρχιεπίσκοπος βγήκε από τη φυλακή, όπως ήταν η εντολή. Όμως μερικές εβδομάδες αργότερα συνελήφθη εκ νέου, χωρίς καμία δικαιολογία, όπως και την πρώτη φορά. Πάλι τώρα ο αρχιεπίσκοπος τελούσε τη θεία Λειτουργία χωρίς άμφια (διότι δεν είχε), χρησιμοποιώντας για Άγιο Ποτήριο ένα κοινό... ποτήρι. Ο αρχιεπίσκοπος ήξερε καλά ότι δεν περίμενε τίποτε άλλο από τους μπολσεβίκους παρά μόνο το θάνατο. Μιλούσε για την κομμουνιστική επανάσταση ως Άγιος και ως προφήτης. Ιδού μερικές φράσεις του:

-Δεν είμαστε ικανοί να καταλάβουμε την αιτία όλων αυτών που μας συμβαίνουν. Μόνον ο Θεός γνωρίζει. Ας γίνει το θέλημά Του!

-Ίσως η θυσία της ζωής μας να είναι απαραίτητη για τη δόξα της Εκκλησίας και όλης της χριστιανοσύνης. Πρέπει να χαιρόμαστε γι' αυτό. Ακόμα και οι διώκτες μας είναι, χωρίς να το καταλάβουν, όργανα στα χέρια του Θεού!

Μια μέρα ένας ιερέας καταδικασμένος σε θάνατο έπεσε στα πόδια του αρχιεπισκόπου και του ζητούσε την ευλογία.

-Θα ξαναϊδωθούμε, εσύ και εγώ, στους ουραμούς. Να χαίρεις διότι αναχωρείς πριν από μένα, του απάντησε ο Ιεράρχης.

Η συμπεριφορά και τα παρηγορητικά λόγια του αρχιεπισκόπου καθώς και η πνευματική συμπαράστασή του προς τους κρατούμενους μαθεύτηκαν στη Μόσχα και όλοι μιλούσαν με θαυμασμό για την αγιότητά του. Η χριστιανική ταπείνωση

και αυταπαρνηση του ανθρωπου αυτου του Θεου ήταν πράγματι αξιοθαύμαστες. Από την αρχή της σύλληψής του ήξερε ότι βιάδιζε προς το θάνατο, αλλά τον αντιμετώπιζε με γενναιότητα και χαρά.

Μετά από λίγες ημέρες προστέθηκε και αυτός στη φάλαγγα των Αγίων μαρτύρων της Ρωσίας του Κ' αιώνα...

* * *

* Πρέπει να χαιρόμαστε που ο Κύριος επέτρεψε να ζούμε σε τέτοια δύσκολη εποχή. Να χαιρόμαστε, γιατί μπορούμε να μαρτυρήσουμε γι' Αυτόν. Ο καθένας μας έχει κάνει πολλές αμαρτίες. Σ' αυτό το σύντομο διάστημα που υποφέρουμε και οδηγούμαστε στο μαρτύριο, έχουμε την ευκαιρία να διορθώσουμε τις αμαρτίες μας και να πάρουμε το στεφάνι του μαρτυρίου. Και να έχουμε τη χαρά την οποία κανένας από τους μπολσεβίκους δεν μπορεί να μας στερήσει.

(Επίσκοπος Αμβρόσιος. Εμαρτύρησε 27.6.1918)

* * *

Από το ημερολόγιο του Επισκόπου Αθανασίου

«... Συνολικά παρέμεινα στην εξορία, στρατόπεδα, φυλακές κατόπιν καταδίκης από αρχές 1943 έως 2 Νοεμβρίου 1951. Η κράτησή μου παρατάθηκε χωρίς νέα καταδίκη μέχρι 18 Μαΐου 1954.

Παραμένω στο ίδρυμα αναπήρων του Ζούμποβο -Πολιάνσκ, από 18 Μαΐου 1954 χωρίς ορισμένη προθεσμία.

Στις 27 Ιουνίου 1954 συμπλήρωσα 33 χρόνια επισκοπικής διακονίας.

Κατά την περίοδο αυτή παρέμεινα:

-στην υπηρεσία της επισκοπής: 33 μήνες,

-ελεύθερος, αλλά εκτός υπηρεσίας: 32 μήνες,

-στην εξορία: 76 μήνες και

-στις φυλακές και στα καταναγκαστικά έργα: 254 μήνες.

Στη ζωή, γενικά: όσο περισσότερο διαρκεί ο χωρισμός, τόσο περισσότερο οι δεσμοί χαλαρώνονται. Η χριστιανική αγάπη αλλάζει αυτά τα δεδομένα. Όσοι έχουν την καλοσύνη να ασχολούνται με το πρόσωπό μου, εμπνεόμενοι από μια αγάπη όχι

εκ του κόσμου τούτου αλλά χριστιανική, αυξάνονται από χρόνο σε χρόνο. Οι εκδηλώσεις της αγάπης, των φροντίδων και της μέριμνάς τους αυξάνονται, καθώς επίσης πολλαπλασιάζονται και οι προσφορές τους. Ενώ στο διάστημα των δύο πρώτων χρόνων και τεσσάρων μηνών μου εστάλησαν 72 δέματα (30 δέματα το χρόνο), τον τελευταίο χρόνο 1954 έλαβα 200. Ο Θεός εν τη ευσπλαχνία του ας μην εγκαταλείψει τους ευεργέτες μου. Το πιστεύω: μία μέρα θα ακούσουν το “δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου... εν φυλακή ήμην, και ήλθετε προς με”.

[Συνεχίζεται]

Επίσκοπος Αθανάσιος»